

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

76. ÅRGANG

18. JULI 1964

A V I N N H O L D E T :
OM MORAL (LEDER) - PATER PÅ PODIET - FERIE PÅ
MOTORVEIENE - PAVEN OM BARNEBEGRENSNING - BLIKK
PÅ TIDEN - LESERBREV

NR
14

NESTE NUMMER UTKOMMER 15. AUGUST 1964

AV KIRKENS- LIV

Uken 19.—25. juli

NIENDE SØNDAG E. PINSE

Epistel: 1. Kor. 10, 6—13.

Evangelium: Luk. 19, 41—47.

«Den som tror at han står, han må se til at han ikke faller», advarer apostelen Paulus. Gud frister ingen over evne, men ingen må tro seg sterkere enn man er.

Jerusalem, jødedommens religiøse sentrum, var stolt av sine privilegier. I evangeliet forutsier Jesus ikke desto mindre dets fall, for i sitt hovmot har byen sviktet sitt kall.

MANDAG: *Hieronymus Emilianus*, bekjenner († 1537).

TIRSDAG: *Laurentius fra Brindisi*, kirkelærer († 1619).

ONSDAG: *Maria Magdalena*. Tradisjonelt blir hun her betraktet som både Maria fra Magdala, Marthas søster og den botferdige synderinne fra Luk 7.

TORS DAG: *Apollinaris*, biskop og martyr. Død i Ravenna.

FREDAG: Ferialdag.

LØRDAG: *Jakob*, sønn av Sebeus, bror til Johannes, apostel.

Uken 26. juli—1. aug.

TIENDE SØNDAG E. PINSE

Epistel: 1. Kor. 12, 2—11.

Evangelium: Luk. 18, 9—14.

Dagens tekster er begge enkle og taler for seg selv. Lignelsen om fariseeren og tolderen lærer oss sann ydmykhet, og Paulus på sin side minner oss om at nådegavene er forskjellige og at ingen av oss kan unnvære sin neste.

MANDAG: Ferialdag.

TIRSDAG: *Nazarius, Celsus, Viktor, Innocens m. m.*, martyrer.

ONSDAG: *Olav, Norges konge* († 1030). Festen er av høy liturgisk rang her i landet (1. klasse): Kirken tar jo alltid vare på de lokale tradisjoner på samme tid som den legger vekt på sin universalitet og det supranasjonale fellesskap.

TORS DAG: Ferialdag.

FREDAG: *Ignatius av Loyola*, jesuitterordenens grunnlegger († 1556).

LØRDAG: *Jomfru Marias lørdagsmesse*.

Uken 2.—8. aug.

ELLEVTE SØNDAG E. PINSE

Epistel: 1. Kor. 15, 1—10.

Evangelium: Mark. 7, 31—37.

I epistelen bekrefter Paulus vår tro på Kristi oppstandelse som et historisk, sterkt bevitnet faktum. I evangeliet hører vi om en døvstum som Jesus helbreder. Måtte våre ører åpne seg så Guds ord vekker troen i vårt hjerte, måtte da vår munn bli lukket opp så vi lovpriser Gud.

MANDAG: Ferialdag.

TIRSDAG: *Dominikus*, grunnlegger av prekebrødrenes orden († 1221).

ONSDAG: *Innvielse av Santa Maria Maggiore i Roma*.

TORS DAG: *Vår Herre Jesu Kristi forklaring*. Den evangeliske beretning blir lest opp i kirkene og satt i sin sammenheng 2. søndag i fasten. Men begivenheten har også fått sin egen feiring 6. august.

FREDAG: *Gaetanus*, bekjenner († 1547).

LØRDAG: *J-M. Vianney*, mest kjent som «sognepresten fra Ars» († 1859).

Uken 9.—15. aug.

TOLVTE SØNDAG E. PINSE

Epistel: 2. Kor. 3, 4—9.

Evangelium: Luk. 10, 23—27.

Apostelen taler i epistelen om de fortrinn vi har fremfor det gamle Israel, men evangeliet, lignelsen om den barmhjertige samaritan, viser oss at det ikke gagnar oss noe om vi ikke først og fremst praktiserer nestekjærligheten.

MANDAG: *Laurentius*, diakon og martyr.

TIRSDAG og TORS DAG: Ferialdager.

ONSDAG: *Klara*, Frans av Assisis trofaste støtte og medarbeider († 1253).

FREDAG: Vigilie.

LØRDAG: *Marias opptagelse i himmelen*. Dogmet er nytt men festen gammel. Den ble feiret i Norge i middelalderen under navnet Mariamesse om høsten.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stillemesse	Høymesse
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> , Akersveien 5. Biskopen og prestegården 42 52 87. Sogneprestkontoret 41 41 61	7.00 9.00 9.45	11.00 — Eng.
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 68 08 68	8.30 19.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 — —
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355	9.30	—
<i>Lunden kapell</i> , Trondheimsveien 309, tlf. 21 25 87	—	9.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: <i>St. Pauls kirke</i> , Christies gt. 16, tlf. 15 410	8.00 9.00	10.30 —
<i>Vår Frue kirke</i> , Helleveien, tlf. 56 245	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongens gt. 9, tlf. 11 438	8.30	10.45
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresia kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet</i> , Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikael's kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 3388	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (hver 14. dag) O. Haraldssongt. 49, tlf. 53 765	18.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30	10.45
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke</i> , Dronningensgt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordgt. 1, tlf. 11 969	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila, tlf. 21 671	6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 2779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehus</i> , Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 7558	8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94. Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Mellomveien 15, tlf. 2101	6.20	—
BODØ: <i>St. Eystein kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31.VIII (St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: Pater Hallvard Rieber-Mobn.

Redaksjonens adresse: Neuberggaten 15, Oslo 3.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo.

Kontortid: 9—16. Lørdag: 9—14. - Tlf. 42 31 70

Boligtelefoner: Redaksjonen 55 07 71.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 20 pr. år - Kr. 10 pr. ½ år. Utlandet kr. 24.

Annonser: 10 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 153 21

OM MORAL

Spør vi ti tilfeldig stoppede personer på gaten om hva «moral» egentlig er for noe, er der gode sjanser for at de åtte — eller skal vi si ni? — øyeblikkelig gir et svar som gjelder *seksualmoralen*. Rent bortsett fra at seksuallivet hverken er det *eneste* eller egentlig det *viktigste* livsområde der et menneskes moral gjør seg gjeldende.

Dette siste vet jo kristne mennesker. Eller la oss si at de *burde* vite det. Vår kristne vurdering av livet og menneskene har evangeliene som norm. De lærer oss, gjennom Kristi klare og utvetydige ord, et forhold til Gud og en oppfatning av kjærligheten til Ham og vår neste som avgjørende farver og bestemmer våre tilværelser, også på dette livsområde.

Men hverken bare, eller først og fremst på dette særlige felt av tilværelsen — hvor viktig det nå ellers er. Den folkelige og såre alminnelige forvekslingen av «moral» og seksualmoral er bare en tidsbestemt begrepsforvirring, typisk for en «over-seksualisert» (det betyr kanskje: særskilt angsfylt!) sivilisasjon.

Der er ingen som helst rimelig grunn til at vi som kristne skulle gå inn på og akseptere dette skjeve perspektivet og dets forrykte proporsjoner. Men der er ett og annet ganske urovekkende tegn på at kristne mennesker faktisk gjør det — massivt, og gang på gang. Ikke minst hos oss i Norge, hvor kristen tro alltid, på godt og ondt, har hatt et tydelig moralistisk drag.

Se på de kristne bidragene til vår alminnelige kulturdebatt siden krigen. I en direkte farlig grad er de ensidig diktet av moralspørsmål (kristendommen har da også andre verdier!), og helt spesielt av seksualetikken. Det skyldes tildels at vår samfunnsutvikling aktualiserer nettopp disse problemene. Men ikke bare. Og overfor inntrykket av at kirke og kristenfolk — det er instanser som bare slår på stortrommen når de er sjokkert og forarget over andres forhold til det sjette bud — smuldrer og oppløses hurtig menigmanns sans for hva kristendom egentlig er, og hva den vil med menneskene. Det slående ved «den moderne livsstil» burde for oss kristne ikke være dens usadelighet, som ut fra sine forutsetninger mer er en a-moralitet enn en umoral, og følgelig snarere burde vekke medmenneskets medynk og saklige omsorg, enn dets forargelse. Det virkelig karakteristiske er at denne livsstil så ofte er *kjærlighetsløs*, enten det nå er på den rådville eller den kynisk utbrente måten. Hvilket vil si at mennesker fryser såpass i den, at man ikke varmer dem med forargelse. Og at det er forsøket verdt å vise dem sann kristendom, ikke som en

bebreidelse over hva de burde ha vært, men som en innbydelse til menneskelighet, frihet og holdning bygget på tro. Det gir vel også riktigere proporsjoner i bildet dersom vårt lands kristne — med tilsvarende iver og oppslutning og evne til sjokkert indignasjon, vender seg til de uhyrlige utfordringer en kristen etikk møter i forbedelsen (også hos oss) av «total krig», stormaktenes fortsatte atom-bevepning, overskuddslandenes uvillighet til å ofre virkelig storslaget i kampen mot sulten i verden. Dette er også «moral» — ut fra Kristi egne ord og gjerninger i evangeliene er vi endog bundet til å tro at problemer av denne art, dvs. hjertelaget for medmenneskets liv og velferd, inntar *førsteplassen* i den kjærlighetens etikk Guds sønn ville lære oss mennesker.

Karikaturen av den kristne moralist, som et svartkledd mørkemannsvesen med den strenge og opprørt anklagende pekefinger dirrende foran seg, er et livsfjernt produkt — kirke og kristendom er, også idag og hos oss, et forståelsens, hjelpsomhetens og medfølelsens miljø. Men helt uten ansvar for vrangforestillinger er vårt lands kristne kanskje ikke.

Som livet arter seg i 1964, skulle en tro og forvente av oss kristne at vi ser forskjell på ytre symptomer og ondets rot. Den seksuelle forvirring i vår tid er ikke bare en oppløsning av de kristne normer. Den er også et objektivt tap av menneskelighet. Som sådan rører den noe dypereliggende, og det er dette vi må vie vår oppmerksomhet. Hverken pukking på grunnlovs-paragrafer, rop på sensur-tiltak, munnhuggeri med kringkastingsjefer og TV-direktører eller protestskrivelser med aldri så mange underskrifter rører ved ondets rot.

Det kristne livs- og menneskesyn er *ikke* lenger — lovens bokstav til tross — en privilegert selvfølgelighet i vårt samfunn. Enhver trassig understrekning av forlengst uthulede særrettigheter risikerer bare å vanskeliggjøre dets innpassing i fremtidens livsformer. Sin slagkraft må det hente fra sin iboende *verdi*, og fra sin evne til å gjennomskue og kritisere det verdiløse. Ikke fra de muligheter for opinions-monopol, politisk press og «offisielle» pretensjoner som en stakket stund vil finnes, og som altfor mange ennå setter sin lit til. For dette er ikke noen god tidsalder for «forargelse». Det er en tid for skapende kristen *innsats* og for kyndig kristen *kritikk* — innenfor et samfunn der demonenes navn er «Legion — for de er mange».

HRM.

Sulten i verden — en frykteligere utfordring til vår kristne etikk enn «seksualmagistrene».

Pater Thoralf Norheim har i adskillige år forenet dominikanerens og den utøvende kunstners liv i en krevende innsats for sitt kloster i Oslo.

Efter en av de 230 konsertene han har holdt i Amerika i de siste årene, kom en gammel dame opp på podiet for å takke pater Thoralf Norheim for hans spill. Hun trykket ham mange ganger i hånden, kikket på den sorte dressen og «clergyman'snippen» og sa henført: Mr. Norheim, De ser akkurat ut som en katolsk prest.

Damen syntes nok det var charmerende med kunstnere som kler seg kunstnerisk. Men pater Norheim er prest — og en prest med et ganske spesielt apostolat, musikken. På egen hånd, uten manager og impresario i hælene, har han siden 1958 ialt tilbragt tre år «on the road» i USA, Canada, til og med Syd-Amerika og spilt inn på konserter en kvart million kroner til klosternybygget på Majorstuen.

Han kommer tilbake fra hver turné der borte, ialt har det nå vært tre store, full av begeistrede uttalelser om amerikanernes generøsitet og hjelpsomhet. Han forteller for eksempel historien om den tannlegen som etter en konsert ville gi ham en gave — som takk for all den fine musikken. Hvorfor ikke gratis tannbehandling? Nå med en gang? De dro til tannlegens kontor sent på kvelden, tannlegen plaserte pateren i stolen og satte på sin lydbåndopptager, han hadde tatt opp hele konserten. Og så opplever pater Norheim en merkelig natt, det viser seg at det er en hel del å gjøre med hans tenner, en må trekkes, andre plomberes og fylles osv. Han blir sittende på dette tannlegekontoret halve natten, mens lydbåndet gjengir hans egen gjengivelse av Schubert og Grieg.

— Amerikanerne har fantasi når de skal hjelpe, sier pateren og gnir seg over kjeven.

Men fra spøk til alvor, paterens egen livsbane er igjen en underlig fortelling om Guds veier og Guds vilje. Med en musiker.

Fra hans første konsert på Notodden i 18 års alderen, via gjestespill på Frognerseteren og «Floris» på Eger-

PATER PÅ

NORSK PREST HAR HOLD

torvet i tredveårene til solo i amerikansk farvefjernsyn i 1964.

I år er det ellers to små private jubileer for pateren. Det er 25 år siden hans virkelige debut i Aulaen — og det er 25 år siden han fikk hybel i Neuberggaten. En musiker på hybel i klosterets gjesteværelse. Han ble opp tatt i Kirken av pater Lutz i 1937, men alle tanker om å studere til prest ble stoppet av krigen, han kom først avsted til Frankrike og bøkene i 1945. I krigsårene hanglet han gjennom som andre musikere ved å gi huskonserter og ta imot elever.

I 1945 drar han altså, sammen med en annen nordmann som også ville bli prest, med båt over til Newcastle, derefter ned til London. Der tok pengene slutt, det var ikke mye de var utstyrt med. Heldigvis fikk han et lite engasjement i BBC som betalte billetten til Paris, og de kom seg videre. Pater Norheim fullt innstilt på at han nå hadde gitt sin siste konsert. Han hadde fått advarsel på forhånd om at det ikke fantes et piano i klosteret.

Men etter et par måneder kom novicemesteren til ham og spurte hvor lang tid han ville trenge hver dag for å holde spillingen vedlike. En time, kanskje to, Norheim er litt beskjeden. Men klaver, det finnes jo ikke noe å spille på? Joda, det sto et gammelt klaver på en sal på toppen av bygningen, han kunne sitte der.

Slik ble musikeren Thoralf Norheim bevart inntakt og istand til mange år etterpå å skaffe mursten og sement og glass og slikt til et nytt kloster i Oslo.

ENORM KONKURRANSE

Han har gitt mange konserter her hjemme også, både før og etter sine USA-turer. Først og fremst en hel aften med Filharmoniske for fire år siden. Ellers har han vært på turné på Vestlandet med Arve Tellefsen og i Nordland med Janine Andrade, han har vært med på en Polarsirkel-festival i Mo i Rana og to år har han spilt på Trollhaugen under Fests spillene. Han har mange gode venner blant musikere, både innen- og utenlands, og han tar sin kunst alvorlig.

Det er jo ikke slik at man står med åpne armer og tar imot ham i Statene fordi han er prest. Snarere tvertimot. Det er en enorm konkurranse også på hans spesialfelt, og han ville ikke hatt chance til virkelig å gjøre noe ut av sitt oppdrag, hvis han ikke hadde vært verd satt som en førsteklases pianist. Klipp fra amerikansk presse viser de mange lovord som følger ham på rundturene fra by til by.

Delvis på egen hånd har han søkt kontakt med forskjellige organisasjoner i USA, skoler og universiteter o.a. som har påtatt seg å stå som «beskyttere» av de fleste av konsertene. Han ville ikke som prest starte det hele på et 100 prosent profesjonelt plan, sier han selv, han tråklet seg gjennom vanskelighetene hvor andre bruker supereffektive managers og agenter. Men en agent tar 20 prosent av summen, det blir vel mange mursten i et kloster det. Så Norheim har hittil greid seg selv. Og det jo med et ganske forbløffende fint resultat.

PODIET

30 KONSERTER I AMERIKA

Til gjengjeld får han altså ikke sagt godt nok om amerikanerne. De er generøse, med stor sans for andres nød og behov, hjelpsomme og vennlige. Han har møtt tallrike, fine representanter for nasjonens 50 millioner katolikker, uten deres hjelp og forståelse hadde det ikke gått.

PANIKK I BOGOTA

Han har vært derover tre ganger, i 1958, i 1961/62 og i 1963/64. Tilsammen har det vært tre år på farten, fra sted til sted, på tog, fly, i bil, stadig nye mennesker, nye omgivelser. En slitsom tilværelse, selvom han har fått gode venner. Enkelte dominikanerklostre i statene har blitt et «annet hjem» for meg, minner han om.

Han har opplevd en masse, fra en nesten panikkartet opplevelse i Bogota i Colombia i januar—februar i år hvor den store konsertsalen var praktisk talt tom klokken 18 da han skulle begynne å spille (det viste seg at man alltid kom 30 minutter omtrent for sent til konserter i den byen), til å måtte trekke i lyserød dominikanerdrakt ved en TV innspilling i 58 (for at den skulle virke riktig hvit på skjermen) til et møte med et kontemplativt kloster midt i Hollywood og til den overraskelse plutselig å høre biskop Grans stemme i sakristiet i St. Patrick's Cathedral i New York.

Han har sett at det er forskjell på «syngende nonner» også. I Los Angeles var det tre søstre, av samme familie, også søstre i samme kongregasjon. Og virkelig profesjonelle musikere. De spilte inn på plate *Trio* av Schubert, ikke noe salg. Andre kan spille inn tusener på en gitar, sier han.

Nå har en forretningsmann vært ute etter pater Norheim også. Vil ha ham til å spille inn et program, betin-

Turné-livet er strengt. En må kunne overvinne både tretthet og uopplagthet — bare ved stadig øvelse og konsentrasjon kan en yde sitt beste for et stadig nytt og forventningsfullt publikum. Arbeids glede, erfaring og sterk helse kommer vel med, i tillegg til talentet — pater Norheim har dem alle fire.

(Fra en konsert på Fenwick High School, Oak Park, Illinois.)

EN ANMELDERS SYN:

Da pater Norheim konserterte i Atlantic City, skrev en av pressens kjente musikk anmeldere, William Mc Mahon, blant annet: «— hans spill er modent, og han har evnen til å la klaveret tone i alle dets stemninger, uhindret av den overflødige tekniske finger-gymnastikk som den yngre tilveksten av pianister visst finner så viktig. Her er en solid teknikk, men her er også det hjerte som vitner om den ekte kunstner. Pater Norheims spill var hele tiden varmt, glede fylt i sine fint nyanserte kadenser.»

gelsen er bare at businessmannen skal overta ham med hud og hår liksom, bestemme navn på programmet, på ham også antagelig.

KOMMER IGJEN

— Hva vil han kalle Dem, pater Norheim? The Playing Monk?

— Jeg vet ikke. Jeg har ikke bestemt meg.

— Hvordan er det kunstnerisk å farte rundt i dette tempoet?

— Nå, det er jo andre som har større tempo. Langt større. Teoretisk kan man holde 230 konserter på 230 dager, men det er ikke praktisk gjennomførlig kunstnerisk! Stadig arbeid og alvorlige forberedelser.

— Er dette slutten på «aksjonen»?

— Neei, vi har bare fullført en tredjedel av klosteret hittil...

Vanskeligheter er det nok av, selvfølgelig. Som da han tok chansen og fløy fra Miami til Bogota tidligere i år — og kom dit i en virkelig død «sommersesong». Det lyktes å holde to konserter imidlertid med fint hus, og han har invitasjoner til å komme igjen i Syd-Amerika. Og Il Reverendo Padre, pianista Noruego kommer nok tilbake.

FERIETID PÅ MOTORVEIENE

OPPFATTER VI BARE «LIKEGYLDIGE SPEILBILLEDER»?

Det er sommer, ferietiden er inne. Millioner på millioner av mennesker over hele jorden forlater sine byer hvor de eneste spor av natur som ennå er tilbake er noen sparsomme anlegg med kunstig beplantning, fredet som på et museum. Vi reiser alle sammen, fulle av lengsel etter å finne tilbake til naturen i noen dager eller noen uker, den frie natur som vi selv har forvist fra våre byer og arbeidsplasser. Vi lengter etter igjen for en kort tid å leve som naturmennesker. Vi vil dukke ned i naturen, gjenoppta den forbindelse med den som vi selv har brutt, vende tilbake til en opprinnelighet som vi bare har en svak erindring om. Våre første barneår er forlengst borte, men naturen ligger stadig og venter på oss, bare vi gjør oss det bryet å oppsøke den. Vi reiser altså

i den illusjon at vi bare trenger å komme midt ut i naturen, så vil øyeblikkelig den kontakt vi har mistet bli gjenopprettet.

Men dessverre, det er bare en illusjon. Men en illusjon som er så fast forankret i de fleste av oss at vi straks tror vi har funnet tilbake til naturen med det samme vi er ute i den. I virkeligheten ser vi den ganske overfladisk uten virkelig å trenge inn i den og forstå dens budskap. Vi går forbi den uten å tre inn i den. Vi har selv forseglet den så godt at den er og blir en lukket bok for oss.

Som moderne mennesker er vi utsatt for to innbyrdes motsatte, men ikke uforenlige fristelser. For det første har vi allerede oppfylt vårt hverv på denne jord så godt at det er vanskelig for oss å se den som den er i seg selv uten å være bearbeidet av oss. Vi vil helst tro at naturen ikke lenger har noe å skjule for oss, vi har seiret. Eller ihvert fall vil morgendagen bringe oss den endelige seier.

Når vi kjører sydpå på en motorvei, taler altting til oss om menneskets triumf, hele naturen bærer preg av menneskenes arbeide, all jord er dyrket, byer og landsbyer følger hverandre, elektriske høyspentanlegg går gjennom landskapet på kryss og tvers med deres mektige og elegante søyler, selve motorveien strekker seg ut i horisonten som om den var hele landskapets akse. Selv fjelltoppene blir underlagt menneskenes herredømme, de høyeste tindene «beseires», taubanene hever seg høyere og høyere, vannene temmes og reguleres av voldige vannreservoarer. Flere og flere tunneler baner seg vei gjennom de mest utilgjengelige fjellmasser.

Om vi så ikke kan løse den enkleste matematiske ligning og vi ikke kan bruke en hammer uten å slå oss selv over fingrene, er vi alle sammen likevel preget av vår tids tekniske mentalitet. Naturen har ikke mer noen hemmeligheter for oss, den er simpelthen et redskap som vi behersker og bruker. Så sent som igår var det ennå ingen av oss som ikke ble stumme av beundring når vi i sydlige land opplevet en varm og mørk sommer natt full av blinkende stjerner. Idag vender kosmonautene tilbake fra verdensrommet og forteller at det eneste de har hørt er deres egen stemme.

Naturen er et spill, og det eneste vi gjenfinner i den, er vårt eget bilde. Vi har ennå en gang falt for fristelsen fra Edens have, vi har i den grad gjort oss til herre over jorden at vi ikke mer kan tro at dens Herre i virkeligheten er en annen enn oss.

Det moderne menneskes annen fristelse i forhold til naturen er tilsynelatende den stikk motsatte, men det endelige resultat er det samme. Vi er blitt så beruset av naturen og de goder vitenskapsmennene har løst for oss, at den overvelder oss. Den har blitt et vindu som vi ser i en gal vinkel slik at vi bare oppfatter likegyldige speilbilder. Ikke det vinduet vender ut mot. Naturen har

blitt som et speil, det blender oss i stedet for å skaffe oss utsyn til Ham som både står bak naturen og bak oss.

Vi dyrker naturen som en gud selv om vi ikke mer personifiserer den og hefter en gudinnens navn på den.

Ferietiden gir oss igjen en enestående mulighet til å forstå naturens budskap. Hvis vi selv vil, kan den igjen bli transparent for våre øyne. Og dertil kan den gi oss en lekse i en ydmykhet som er sann fordi den er realistisk. Vi vil nemlig oppdage at vi i naturen står overfor en skjønnhet og utnytter krefter som vi ikke selv har skapt. De hører akkurat som vi til det skapte, men kreftene er betrodd til oss for at de skal tjene oss. Og det er helt i sin orden at vi utnytter dem, men hensikten er at vi derved selv skal bli i stand til bedre å oppfylle vår tjeneste. Vi må gjerne være stolte av at vi underlegger oss dens krefter, men vi fornedrer både oss selv, naturen og vår felles Skaper hvis vi stanser ved oss selv. Da blir den skapte verden lukket inne i seg selv i tragisk ufullendelse.

For øvrig er det ikke den rene idyll vi møter ute i naturen når vi ydmykt forsøker å se den som den er. Den er, akkurat som vi, merket av forgjengelighet og tragedie. Livet i naturen er en ustanselig kamp hvor hver eneste levende skapning til sist må bukke under for en som er sterkere — etter selv å ha overvunnet og drept en masse andre. Hvert eneste vesen i naturen løftes et øyeblikk liksom opp over seg selv til å leve og vidne om noe større, men bare for en kort stund — så segner det langsomt eller brått til jorden for å gi plass for et annet som siden må lide samme skjebne. Føres vi ikke; når vi ser dette, til spørsmålet: hva er naturens innerste mening? Begynner vi ikke å ane et mysterium i naturen som er større enn både naturen og menneskene?

Naturen er Guds skapning. Hvor meget videre vil ferien bringe oss i retning av en fullstendig forståelse av den? Naturen taler ikke selv, den er «talt» og «tales» av Gud. Naturen er et sprog som vi ennå har til gode å lære når vi har lært lydteknikk, stavelser og bokstaver, sprogets grammatikk osv.

Vårt liv i naturen når vi er på ferie kan og skal føre oss nærmere til Gud. Vi skal lytte og vi skal ta naturen med i vår lovprisning og føre den tilbake til Skaperen. Vi skal av naturen lære å kjenne Gud bedre, hans skjønnhet og allmakt og kjærlighet. Vi skal se den som Gud selv ser den.

(Av P. Grégoire — noe forkortet.)

25 ÅRS JUBILEUM SOM PREST

Pater Gualterus Huijbregts, M.S.F. kan den 23. juli feire sitt 25 års jubileum som prest. Dagen tilbringer han i Holland.

Pater Huijbregts ble født i 1915 og ordinert i 1939. Kort etter siste krig kom han til Nord-Norge og var bl. a. med på å bygge opp Kirkens virksomheter i Bodø. Han er nå i Tromsø hvor han er skoleleder og rector spiritualis for søstrene på St. Elisabeths hospital.

«St. Olav» gratulerer med dagen.

«— om vi så ikke kan løse den enkleste matematiske ligning...»

VÅR PRIMSTAV

MAGDALI-DAG, 22. juli. Den hellige Maria Magdalena, det er en kvinne fra byen Magdala ved Genesarets sjø. Alle som heter Magdalene, Malene eller Mallin er er altså indirekte oppkalt etter denne by i Det hellige land. Maria Magdalena var en synderinne, men hun tilbragte 30 år av sitt liv i en berghule ved Marseille, for å sone sine feil. Hit drar mange pilgrimer. Tegnet er en salvekrukke. Luk 7, 37—39.

JAKOBSBOK, 25. juli. St. Jakob, apostel, sønn av Sebedeus. Han kom på sine reiser til Spania, hvor den hellige jomfru viste seg for ham og bød ham å bygge en kirke. Han gjorde så, og vendte tilbake til Jerusalem, hvor han ble halsugget år 44. Hans legeme ble bragt til Spania og bisatt i den kirke han bygde. Denne dagen kommer gjerne regn, og den kalles for Jakobs våthatt.

OLSOK, 29. juli. St. Olav, konge. Olav Haraldson samlet riket og kristnet landet, men bøndene gjorde opprør, fikk utenlandsk støtte og kongen måtte rømme. Han kom tilbake med en liten styrke, og ved Stiklestad i Værdalen møtte han bøndenes hær som var tre ganger så stor. Her falt kongen, men alt da hans lik ble funnet på slagmarken, skjedde det jærtegn. En bonde førte kongens lik til Nidaros og begrov det i en sandmel ved elven, år 1030.

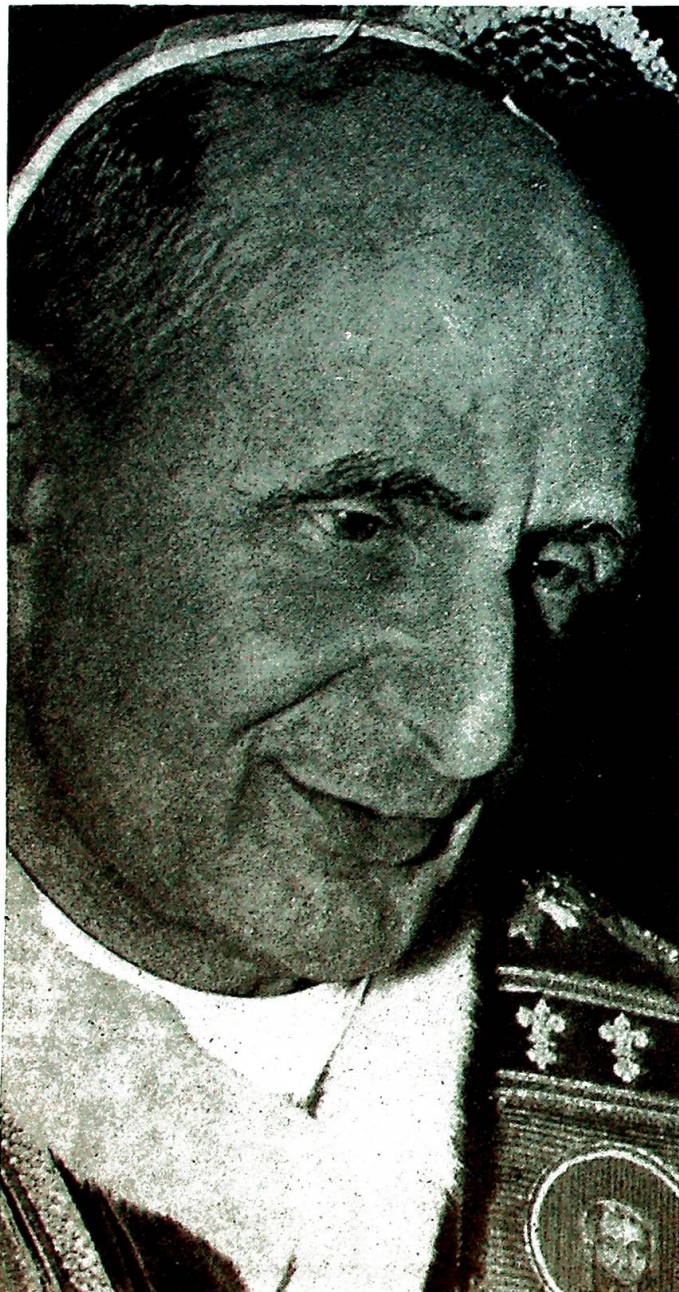
VESLE OLSOK, 3. august. Helgenens legeme ble året etter bisatt i Clemenskirken ved biskop Grimkjell. St. Olav var ikke bare Norges fornemste helgen, han ble æret i Sverige og Danmark, og enda videre omkring. I Dublin var det en Olavskirke, i London flere, endog i Reval (Tallin) finnes der en. Utallige pilgrimer dro til Nidaros, og for deres bidrag er domkirken bygget, den største og vakreste i Norderlandene. Øks er Hellig Olavs merke.

MARIAS HIMMELFART, 15. august. Da tiden kom for den salige Jomfru Maria at hun skulle forlate jorden, var apostlene kommet fra alle land og hadde samlet seg om henne, og da de følte at timen nærmet seg, våket de hos henne. Så kom Jesus med sine engler og mottok hennes sjel. Om morgenen tok apostlene Marias avsjelede legeme og la det i en grav. Men da kom Herren og hevet det opp i skyene. — (Efter St. Gregor av Tours.)

PAVE PAUL VI'S UTTALELSE

PAVE PAUL ET DØGN I BOMBAY I NOVEMBER?

Ifølge Catholic Herald er det øket håp i India om at pave Paul VI vil fly til Bombay i november for å overvære den internasjonale Eukaristkongressen.

Erkebiskop Gracias av Bombay har vært i to audienser hos paven, og det er på det rene at paven vil kunne fly fra Roma om ettermiddagen og lande i Bombay neste morgen uten mellomlanding. Han vil være i stand til å delta i dagens seremonier og returnere alt samme kveld til Italia.

I en tale til kardinalene har pave Paul VI blant annet kommet med denne uttalelse om barnebegrensningsproblemet:

Problemet er meget alvorlig, det rører ved menneskelivets kilder. Det rører ved de dypeste følelser og interesser i mannens og kvinnens liv, og det er et meget sammensatt og delikat spørsmål. Det har mange sider, Kirken forstår det. Kirken forstår også at det medfører ansvar på flere måter, først og fremst for ekteparet — dets frihet, samvittighet, kjærlighetsliv og plikter.

Men Kirken må også stå fast ved sitt eget ansvar, dette å tolke, lære, forkynne og bevare Guds ord. Kirken plikter å forkynne denne Guds lov i lys av de videnskapelige, sosiale og psykologiske sannheter som i de senere år har vært gjenstand for de mest grundige studier og dokumentasjon. Det blir nødvendig å se modig og uhildet og oppmerksomt på spørsmålets teoretiske og praktiske utvikling. Og det er nettopp det Kirken vil gjøre.

Spørsmålet er under en grundig og dyptpløyende behandling, så grundig som mulig på grunn av sakens alvor. Vi håper snart å kunne avslutte dette studium i samarbeide med mange vitenskapsmenn. Så vil vi deretter kunngjøre våre beslutninger så snart som mulig i den form som er best egnet for saken og for det mål vi tar sikte på.

Men vi sier ærlig at vi inntil nå ikke har tilstrekkelige grunner for å betrakte de normer som ble gitt av pave Pius XII som tilbakelagte og uforpliktende. Derfor må disse normer betraktes som gyldige i det minste så lenge vi ikke i vår samvittighet vil føle oss forpliktet til å forandre dem. I disse alvorlige spørsmål er det godt at katolikkene følger en eneste lov, den som Kirken utsteder med all sin myndighet. Derfor synes det riktig å anbefale at ingen foreløpig må påberope seg rett til å uttale seg i strid med de gjeldende regler.

De private sykehus

De private sykehus står foran et være eller ikke være, ble det sagt på en pressekonferanse nylig arrangert av De private sykehus' landsforbund. Grunnen til disse sykehusenes vanskelige stilling er at de faktiske utgifter er langt høyere enn de refusjonstakster trygdekassene betaler og som er fastsatt av myndighetene.

Helsedirektør Karl Evang kommenterer dette i en uttalelse til Arbeiderbladet og kommer bl. a. med denne uttalelsen:

«De frivillige helseorganisasjoner utfører i vårt land et meget verdifullt arbeid, og de velger selv sine oppgaver. Dersom en organisasjon velger å gjøre sin innsats i sykehussektoren, så mener den vel også å satse noe der. Ingen tvinger noen til å drive sykehus, og det er vel ikke forutsetningen for det frivillige helsearbeid at staten skal bære utgiftene.»

Såvidt Norges helsedirektør. «St. Olav» vil i ett av de kommende numre etter ferien ta opp hele den katolske innsats i sykepleien.

Kardinal Alfrink om enhet

Kardinal Alfrink har holdt et foredrag i Wien for katolske pressefolk og medlemmer av Katolsk aksjon om kristen enhet. Vi gjengir utdrag av foredraget i denne artikkelen.

Efter den annen verdenskrig har et nytt syn på de kristnes enhet vokst frem. Før denne periode var man på katolsk side innstilt på å fremheve den katolske kirkes verdensomspennende enhet i motsetning til alle de øvrige kristne samfunns splittelse. Så lenge vi levde i en mer eller mindre homogen kristen verden, kan det ha vært mening i å tillegge denne synlige forskjell en viss verdi.

Men siden den gang er meget forandret. Kristenheten har på en smertelig måte blitt klar over at dens innbyrdes uenighet er en skandale for menneskene og hindrer kristendommens oppgaver i verden. Vi har begynt å forstå at denne adskillelse strider mot Herrens vilje, og vi husker hans oppdrag om enhet. Nå er det meningsløst å lave noen debatt om hvem som har skylden eller hvem som har den største skyld for de kristnes uenighet. Det vi må gjøre er å virkelig gjøre et positivt oppdrag — igjen å skape enhet.

Hva mener vi med enhet? Det kan være vanskelig å gi ett svar. Men vi må være klar over spørsmålets enorme betydning. Og svaret avhenger i bunn og grunn heller ikke av oss. For det er ikke den enhet vi lengter etter som er viktig, heller ikke den enhet som vi til slutt er villige til å akseptere. Det som det gjelder er den enhet Herren har ment. Bare den kan når alt kommer til alt være målet for alt ekumenisk arbeide.

Men når det gjelder å tolke denne enhet som Kristus ønsker, da er meningene delte. Det er klart at alle som tror på Kristus har meget til felles. Ekumenikken har gitt oss større klarhet om dette fellesskapet. Men vi må ikke ignorere forskjellen som kommer til uttrykk. Til mennesker som har navnet kristne regnes de som forkaster Kristi guddom, hans forsoningsdød og oppstandelse. Er det så ikke et tragisk faktum at kristenheten viser sin splittelse i troens mest fundamentale sannheter?

Det kan ikke dreie seg om en rent organisatorisk enhet mellom dem som vil være kristne. Naturligvis er det viktig at de kristne samfunn slutter med sin innbyrdes strid. Det bildet på enhet, som

kristenheten skulle kunne vise verden gjennom et organisatorisk samarbeide på mange av det praktiske livs områder og ved å skape et kristent forum der forskjellige kristne trosretninger skulle kunne møtes for å lære hverandre å kjenne og for å diskutere Kirkens lære, det er i hvert fall et verdifullt forsøk på å fullføre Herrens oppdrag. Men det er bare en første begynnelse.

Når vi hører Kristus tale om «å være ett som Du Fader er i meg og jeg i Deg», så tenker han på noe mer enn et rent organisatorisk samarbeide. Kristenheten kan ikke la seg nøye med det. Vi kan ikke være tilfredse med en slik form for enhet og slutte vår søken. En ytre enhet kan ikke erstatte den enhet Kristus har hatt i tankene.

Derfor må vi streve etter noe dypere — troens enhet. Med glede kan vi konstatere at det har skjedd en tilnærming mellom forskjellige kristne samfunn. Vi katolikker har gjennom ekumenikken fått øynene op for at de reformatoriske kristne ærer autentiske kristne verdier som ikke får den oppmerksomhet de fortjener hos oss. De på sin side har oppdaget at reformasjonen i stridens iver kastet mer over bord enn man kan stå til svar for overfor evangeliet.

Dette er bare ett første, men viktig og nødvendig steg på veien mot enhet. Kanskje først kommende generasjoner kommer til å forstå realitetene i dette. Men det er ikke selve enheten.

Hvis vi vil være ett, slik som Kristus har villet det, må vi ikke streve etter en nivellering hvor hver part prisgir en del av sine trosskatter for å bekjenne seg til et felles sannhetsgrunnlag. Ekumenisk arbeide må aldri likestilles med diplomatiske forhandlinger. Det dreier seg om en åpenbaring Gud har gitt verden og det gjelder om at vi i fellesskap søker denne sannhet. Og vi må ikke nøye oss med noe annet enn denne sannhet. Vi mennesker skal søke den enhet Kristus snakket om. Og siden skal vi hevde den ubetinget og reservasjonsløst — men i glede og oppriktighet.

Ut fra et virkelig ekumenisk perspektiv må det regnes som urimelig å motta samme sakrament uten å ha et trosselleskap om nådemidlene. En streven mot noe slikt vil snarere være en fare for kristenhetens virkelige enhet. Man ville late som om man hadde en enhet som i virkeligheten ikke eksisterte hvis ikke alle var enige om Jesu mening med

nattverden. En slik inter-communion som i en viss grad ringeakter den dogmatiske enhet kan man vanskelig vente seg av den katolske kirke.

Det ligger en stor fare i dette at ekumenikken kan gi inntrykk av at det ikke kommer an på hvilken kristen tro man bekjenner seg til eller hvilket trossamfunn man tilhører om man bare tror på Kristi person. Selvfølgelig er denne felles tro på Herren en dyrebar eiendom som vi opplever nettopp gjennom den ekumeniske bevegelse. Denne felles tro binder oss sammen og danner grunnlaget for vår kristne enhet.

Men det ekumeniske arbeidet må ikke gi inntrykk av at det er likegyldig hva man tror om denne Kristus, Hans hensikter og Hans forkynnelse. Han kan ikke ha villet fremme en kristen indifferens. Målet er den felles søken etter sannheten i overensstemmelse med denne Kristus — en søken som tilslutt vil resultere i troens enhet, den kultiske enhet og embedets enhet.

Latin - engelsk

Biskopene i England og Wales har bestemt at engelsk skal brukes i messens tekster fra og med åpningsbønnene til og med Credo. Latin vil bli beholdt i de sentrale deler av messen; fra og med offertoriet til og med prestens kommunion. De troendes kommunion og de avsluttende handlinger og velsignelsen vil bli på engelsk.

Bruken av morsmålet er også godkjent for alle sakramentene unntatt prestevigselen.

Vedtaket om når forandringene skal tre i kraft vil bli tatt på et møte allerede i denne måned.

Det er meningen at forandringene skal gjennomføres i to etapper.

Samtidig meldes at de katolske biskoper i Australia også har besluttet å gå til lignende skritt.

BLIKK på TIDEN

ØYNENE MED SEG

■ «Verdens Gang» har — statistisk påviselig — et langt større opplag på lørdager enn i ukens løp. Det har mange slags årsaker, men det skulle være merkelig om ikke én av dem, det siste året, har vært serien «Norsk prosa i norsk presse», hvor forfatteren Odd Eidem med sikkert skjønn og spenstig presentasjon lar oss møte gamle og lite kjente tekster av våre beste penner fra de to-tre siste generasjoner. Allerede det er en kulturinnsats, ikke minst i en tid da sprogforvirring og skolekriser gjør en glad for den forbilledlige stil, når en møter den.

I sin serie har han nå nådd frem til Sigrud Undset («Verdens Gang», 20. juni) og den som selv har syslet litt med Undset-bibliografiens mange, kronglete veier og stier, aner hvordan han må ha bladd og bladd. For Sigrud Undset var av de forfattere som skrev godt og grundig om hva hun visste, men med et ganske usmart øye for offentliggjørelsen: Noen av hennes mest fengslende ting må letes opp i små og ukjente publikasjoner og julehefter, rundt omkring. (La oss ydmyke oss selv ved å minne om at «St. Olav»s gamle årganger kommer inn under denne karakteristikk — vårt katolske julehefte «Kimer i klokker» likeledes.)

Eidem er stanset opp ved en artikkel ved navn «Gaterne», der Sigrud Undset — «diktert av kjølig elskov» — skriver om Oslo, eller Christiania som hun helst ville kalt hovedstaden. Det er et godt valg — en artikkel som forener den «innfødtes» nærhet og europeerens kritiske avstand med sjelden fin virkning: Den har både forståelsen fra «Fattige skjebner» og nøkternheten hos et menneske som, i likhet med de fleste av våre store diktere, hadde betraktet Norges hovedstad fra en urgammel by som Rom, bortskremt og lengtende hjem.

Og særlig for de av oss (dvs. også det overveiende antall av «St. Olav»s lesere) som bor og ferdes og arbeider i Oslo, og liker det, tross alt vi har å utsette på byen, er det morsomt å se hvordan Sigrud Undset for snart 50 år siden tar dens befolkning og lynne på kornet i linjer som disse:

«Blaasen har i umindelige tider — etter Kristianiaforhold — været et fristed, hvor barn i modnere alder undflyr voksnes kontrol; i den kommunale ørken søker ungdommen ensomhet parvis med sin kjærlighet eller enkeltvis med eksamenslæsning; det vesle jordet er mødrenes og smaabarnas. Utover gamlehjemmets havegjærde skygger velvoksne trær og de gamle konerne fra hjemmet tar sig en tur hver formiddag, tusler rundt mellem de smaa: «Aaneimen aa kjæk'n er blit naa da De — ja je vilde itte si det te Dere, kan De veta, men neimen om je hadde trudd, atte'n sku levd op lel —.» «Pyss ja gi a e lita kaffiskvæt — kan veta hu ha'ke no vondt av det lel — jyss, en ska'ke tru alt det som doktrane sier...»

Er ikke det sidste karakteristisk for Kristianienserne? Hvis doktoren enda hadde sagt det fra en talerstol eller paa prent i bladet —. Men han har altsaa sagt det tete à tete. Og Kristianienserne paa tomandshaand er, paa enkelte undtagelsesmennesker nær, skeptis. Men anbring tyve skeptiske Kristiania-mennesker under en talerstol og man skal se, deres tro er stor.

Saken er den, der eksisterer intet Kristianipublikum. De tyve skeptikere under talerstolen, vedblir at være saa mange enkeltpersoner, hver især avskaaret fra at ta til gjenmæle, derfor intimiderte ialfald saalænge talerens prestation varer, og hver især uten rapport med sine naboer og medskeptikere.

Denne gjennemgaaende mangel paa rapport mellem Kristianienserne og hans med-kristianienser, mangelen paa et Kristiania-publikum, præger byens hele liv, ogsaa gatelivet. Her findes intet publikum, som kan holde justis i egne rækker og kræve at der vises hensyn mot publikum. Enhver er mot sin næste

Blyvinduer Glassmaleries

til kirker og kapeller

G. A. LARSEN

ETABL. 1885

kunst- og bygningsglassmester
Speilfabrikk

NORDAHL BRUNS GATE 7, OSLO

som det er hans natur — hensynsfuld eller hensynsløs — og haabløst taalmodig mot de kommunale væsener.»

Åjo — hun har hatt øynene med seg, den unge Sigrud Undset.

TRAGISK MISFORSTÅELSE

■ Debatten om den radikale seksual-propagandaen overfor ungdommen — sist gjennom et mammut-program i internordisk fjernsyn — er omsider stilnet. Det var annen gang bølgen gikk høyt, i løpet av bare et halvt år, med ekko helt inn i Tingets hall, i form av sinte interpellasjoner. Ingen tror vel at saken er begravet ved det — problemet vil bli stillet igjen og igjen, mer og mer pågående, fordi det ligger latent i hele vår kultursituasjon. I påvente av neste fremstøt, tror vi — i tilknytning til «St. Olav»s leder i dette nummer — at det er umaken verdt å anstille noen kjølige og nøkterne betraktninger på kristent hold.

Den første er denne: Problemet må stilles riktig. Det er virkelighetsfernt og i enhver forstand betenkelig å ville påtvinge offentlige opinionsmedia som TV og radio en åpenlys eller kamuflert meningssensur, og vi tror at det på lengere sikt bare kan fremme både avkristningen og sekulariseringen av det offentlige liv i Norge dersom kristenfolket forsøker seg på noe slikt. Ved de to anledninger som har gitt støtet til debatt i dette kalenderår — magister Grønseths uttalelser om seksualundervisningen, i ett av NRK's vårprogrammer, og nå sist uttalelsene om ungdommen og seksuallivet fra flere av deltagerne i det inter-nordiske samtale-programmet i TV om «tenårings-tyranniet» — var der godt grunnlag for kritikk av programledelsen. Det er utillatelig — ut fra elementære redelighetshensyn — at så ekstreme og provoserende meninger om så ytterst alvorlige, følelsesbelastede og personlige problemer blir stående nærmest enerådende og uimotsagte i en utsendelse. Her tror vi at der er fullt grunnlag for å slippe løs en meget høyrøstet og bestemt kritikk fra kristent hold. Den kan godt også strekke seg til et spørsmålstejn ved i hvert fall vår kringkastings ansettelsespolitikk og personvalg. Man skal i det lengste tro godt om sin neste, og følgelig tolke den påfallende radikale slagside både i kommandopostene og blant fotfolket snarere som en tilfældighet enn som en sammensvergelse. Men slagsiden er der, og den bør forbli permanent og vaksomt be-lyst, efter så tendensiøse programmer.

Men vel å merke: I rettferdighetens, dvs. saklighetens navn. Og her kommer vår annen betraktning. Vi tror ikke bare det er utopisk, og derfor taktisk galt når kristne mennesker vil tvangs-

forpliktet norske massemedia på den kristne moral. Vi tror også at det forvansker kristendommens oppgave og midler i et samfunn som vårt. Man får hurtigst mulig komme seg etter sjokk-virkningene, og innse at om slike meninger ikke bare eksisterer, men med pågåenhet og demagogi påføres unge mennesker i vårt land, så må de møtes med kristendommens overlegne *åndskraft*, levendegjort og fremlagt med kunnskaper, kritisk kompetanse, overbevisende energi. Ad politisk vei eller ved å lyn-organisere det ennå tallrike norske kristenfolk til en protesterende «pressgruppe» oppnår en bare meget kortsiktige seire (om overhodet noen), og da til en farlig pris: En anskuel-sesundervisning i at kristendommen i Norge setter sin lit til høyst truede privilegier fremfor å mobilisere sine faktiske ressurser. Det ville være en tragisk og ganske unødvendig misforståelse.

DIALOGEN

■ Ikke helt uten sammenheng med det ovenstående: Tidens løsen rommes i moteordet «dialog». Det er blitt en klisjé, men uttrykker en vesenlig psykologisk nyvinning når det gjelder oppfatningen av forholdet mellom mennesker av forskjellige meninger og livstolkninger. Går en filosofisk til verket, kan en med utbytte lese den jødiske tenkeren Martin Buber's allerede klassiske verk «Jeg—Du», som nå foreligger i dansk billigbok-utgave. Vil en se hva «dialogen» kan spille for rolle kristne imellom, så er der meget å glede seg over i et nytt katolsk-luthersk tiltak: Den danske skriftserien «Dialoger», hvis første publikasjon (som vi kommer tilbake til i en anmeldelse) er et dobbelt-innlegg om nadverden og offertanken ved den lutherske teologi-professor Regin Prenter og benediktinerabbeden Laurentius Klein.

Bare på dialogens vedtatte fellesgrunn er den økumeniske bevegelse — de kristnes enhetsarbeide — egentlig mulig. Pre-sidenten for Kirkenes Verdensråd, den hollandske calvinisten dr. Visser't Hooft, uttrykte det i en tale for et par år siden på følgende måte:

«Hva er en dialog? Dialogens store filosof, Martin Buber, gir en definisjon som jeg vil sitere fritt: Der foreligger en virkelig dialog, når de enkelte deltagere hver især for alvor bekymrer seg om de andre i deres eksistens (Dasein) og deres spesielle egenart (Sosein) og henvender seg til dem i den hensikt, at der skal utvikle seg en levende gjensidighet. Dialog betyr med andre ord ikke at en gir avkall på prinsipper eller overbevisninger, eller blir likegyldig overfor sannheten. Det betyr at en bekymrer seg for de andre, lytter til dem og ønsker å tre i forbindelse med dem, til berikelse for alle parter. Og dette gjelder desto mer dem som tror på den samme Herre, Jesus Kristus. Pater Congar har sagt, at ett av de viktigste prinsipper i den økumeniske bevegelse går ut på «å ta alvorlig de spørsmål vi stiller til hverandre». Det er en dialog av denne art vi idag bør se oppstå mellom den romersk-katolske kirke og de øvrige kirker.»

Hvilket faktisk er selve saken.

Frater Candidus.

DE «SMÅ SØSTRE»

Roma: Paven har offisielt anerkjent kongregasjonen «Jesu små søstre». Kongregasjonens hovedkvarter vil bli lagt til Roma. Ordenen teller i dag 745 søstre og over 150 noviser og postulanter fra 46 forskjellige nasjoner.

SPESIALNUMMER

Roma: Osservatore della Domenica har sendt ut et særnummer på 84 sider som inneholder en omfattende dokumentasjon om de siste pavers arbeide for fredssaken, fra Benedikt XV til Paul VI. Nummeret inneholder bl. a. en artikkel av Robert Leiber SJ om «Kardinal Pacelli og begivenhetene 1933 i Tyskland» og viktige dokumenter fra tiden like før den annen verdenskrig. (KNA)

U-LANDENE

«Vårt samarbeide med utviklingslandene» er emnet for det kurs FN-sambandet arrangerer på Hallingdal Folkehøyskole, Gol i tiden 2.—8. august. Kurset er særlig beregnet på tillitsmenn i ungdomsforeninger, men også andre interesserte kan bli med. Formannen i Rådet for Norsk Utviklingshjelp, direktør Walter Rostoft og oberstløytnant Bjørn Egge er blant fore-dragsholderne.

PATER H. ROOS S. J. 60 ÅR

Den kjente jesuittpater H. Roos i Danmark fyller den 26. august 60 år. I den anledning utgir «Catholica» et festskrift tilegnet ham. Norske katolikker som vil forhåndsbestille skriftet og dermed bli med på lykkønskningsstavlen, bes henvende seg til Dominikanerne med anmodning om å få tilsendt en brosjyre om skriftet.

NB: FERIELUKNING

fra og med lørdag 11. juli
til og med lørdag 1. august.

ST. OLAV's eksp.,
ST. OLAV BOKHANDEL OG FORLAG

God sommer
ønskes alle våre abonnenter
og forbindelser!

velg riktig tobakk

mild og moden
aromatisk og velsmakende
SKANDINAVIAS MEST SOLGTE TOBAKK

TIEDEMANN'S GUL

GB-62

LESERNE SKRIVER

Et privilegium

Herr redaktør.

Mange er tydelig blitt forvirret — og forarget — over at de tradisjonelle argumenter for latinen i liturgien ikke tillegges samme vekt som tidligere. Denne omvurderingen kommer ikke av at argumentene i og for seg er blitt dårligere. Ufra tidligere tiders oppfatning av liturgien hadde de sin relevans. Men det er ikke gitt at argumentene lenger er av interesse dersom denne oppfatning av liturgien må revideres. Og det synes helt klart at forståelsen av liturgien i mange hundreår har vært høyst mangelfull. (Det er umulig å tolke på annen måte det faktum at et overveldende antall tradisjonsinnstilte konsilfedre har sett seg forpliktet til å gå inn for så vidtrekkende reformer som det er tilfelle.) Av dette følger at det er en svikt i vår opplevelse og forståelse av liturgien, ikke bare fordi vi er ufullkomne og «her skjønner stykkevis», men en historisk betinget svikt. Derfor må vi — prester og lekfolk — la oss belære på ny.

Det kan være smertefullt å bryte med eldgamle og ærverdige tradisjoner. Kirken har i lange tider holdt fast ved en uforanderlig liturgi, — og det skal vi være takknemlige for, når vi tenker på hva som kunne ha skjedd da den liturgiske uforstand var på det høyeste. Men det står vel ikke til å nekte at denne tradisjonalismen var en forsvarsreaksjon. Kirken hadde ikke så stor klarhet over liturgiens vesen at den turde røre ved det overleverte.

Vi har det privilegium å stå ved inngangen til en epoke da Kirken er så sikker i sin selvforståelse at den igjen blir tradisjons-skapende.

Laila Njåstad.

Psalmdiktningens asylrätt

Herr redaktør.

Under medeltiden fanns det en viss chans för förbrytare att klara sig ifrån sine förföljare genom att smite in i en kyrka. Jag vet inte, men jag har svårt att tro, att den borgerliga lagens väktare i våra dagar skulle respektera denna s.k. asylrätt. Det är dock en typ av lagöverträdare, som ännu i full utsträckning kan glädja sig åt kyrkans asyl, och det är de som förbryter sig mot estetiskens lagar. Jag tänker kanske inte först och främst på personer utan snarast på produkterna.

Jag har tänkt låta plastmadonnor och självlysande krucifix vara i fred den

här gongen och bara ägna några reflexioner åt psalmdiktningen. Tyvärr har jag därvid sett mig tvungen att avstå från ett viktigt vapen. Jag kan inte låta min negativa framställning ledsagas av citat. De som förstår mina synpunkter kan nog fylla i med egna erfarenheter.

Låt oss ställa vår första fråga: Hur kommer det sig att det finns så många dåliga psalmer? Jag tror svaret är enkelt. Det beror på att det överhuvudtaget finns många dåliga dikter. Men medan dikter med andra ämnen spolas undan av glömskan, om de är värdelösa, blir många religiösa dikter, om de lämpar sig till psalmsång, tillvaratagna, därför att de fyller en viktig social funktion. Vi har ett motsvarande fenomen i den patriotiska diktningen.

Vi nordiska katoliker befinner oss i en särskilt svår situation. De som under förra århundradet kom hit för att återuppta den katolska kyrkans arbete, som ju legat helt nere under flera hundra år, måste i all hast och på nød-

R.I.P.

Min kjære hustru, vår elskelige mor og svigermor

MARY CHRISTIANSEN

f. Ruud

hensov stille den 28/6—1964 styrket med kirkens hellige nådemidler.

Michael Christiansen.

Margrethe og Olav Sørum.

Reidar og Svanhild Christiansen. Thørbjørn.

Christian og Aase Christiansen.

Mary og Rolf Bjørnstad.

Asta og Herbert Jensen.

Aage og Edith Christiansen.

Barnebarn og oldebarn.

Øvrige familie.

Begravelsen fant sted 3/7 1964.

Be for hennes sjel.

Realstuderende ønsker hybel
i Oslo fra 20. august.

Henvendelse til Dominikanerne eller
Olav Olsen,
E/P/Fabn/Brig N.
Søetermoen.

KATOLSK
INFORMASJON

Studiebrev.

Skriv etter prospekt.
P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

Et virkelig kvalitetsprodukt

A/S Norsk Frø

Vi leverer alt
De trenger til Deres hage

Oslo - Sandefjord - Larvik - Stavanger - Bergen - Trondheim

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Bergen
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Bergen
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Drammen
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Hammerfest
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikael's Kirke		
St. Mikael's Prestegård	}	Hønefoss
St. Theresia kirke		
St. Franciskus Hosp.	}	Lillestrøm
St. Magnus Kirke		
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeth Hosp.	}	Tromsø
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Trondheim
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 41 79 80

torftigaste sätt söka skaffa fram det som behövdes till ett organiserat gudstjänstliv. Till kyrkobyggnader o.s.v. kunde man samla pengar i utlandet, men böner och psalmer på folkspråket, för gudstjänstbruk och till enskild andakt, måste pionjärerna skapa bokstavigt talat med egna händer. Resultatet blev i stor utsträckning en översättningslitteratur, gjord av folk som lärt sig språket men kanske ofta saknade den intima självklarhet som brukar kallas språkkänsla. Och det får aldrig glömmas, att detta arbete, också om mycket nu kan te sig bristfälligt, ändå är något av ett litet språkligt mirakel å la Frans Xavier.

Men i den mån kyrkan i Norden blir mera nordisk, blir det också nödvändigt att forma om det språkliga minnesmärket över pionjärernas insatsvilja, så att det blir brukbart i kyrkans liv, inte minst i det ekumeniska arbetet.

Just betonandet av den ekumeniska

tanken visar oss en av vägarna vi kan gå, och mycket har också redan gjorts för att med vår katolska psalmskatt införliva en del av protestanternas psalmdiktning som — och det får vi inte glömma — har ett försprång på flera hundra år. Det har naturligtvis under denna långa tid skrivits många dåliga psalmer också på protestantiskt håll, men det har onekligen skrivits en hel massa fint av våra länders främsta diktare. Och de som sammanställt statskyrkornas psalmböcker har i allmänhet haft tillräckligt med stoff för att slippa välja av nöd. Nu gäller det bara för de bestämmande katolska myndigheterna att av protestanterna ta emot det bästa de har. Litterärt kunnigt folk bör få göra urvalet, och dogmatiskt kunnigt folk kan biträda som rådgivare. Inte tvärt om.

Men även om protestanter och katoliker bör kunna ha psalmgemenskap i stor utsträckning, kommer det alltid att

behövas speciellt katolska psalmer: Mariapsalmer, psalmer till sakramentsliturgien o.s.v. Jag tror faktiskt at läget är mest prekärt när det gäller Maria-psalmerna.

Ett problem för sig är psalmsångens plats i den katolska gudstjänsten speciellt i våra dagar, då modersmålets ställning i gudstjänstlivet håller på att bli starkare. Den frågan hoppas jag få återkomme till.

Johanna Schwarz.

BERGEN

Gaver for
enhver anledning
fra vår
KUNSTHANDEL

til oss om glassarbeidet.

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S

Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

KJENTE FREDRIKSTAD- FIRMAER	<h2>Norske Fina ^{A/S}</h2> <p>Bensin - Petroleum - Fyringsoljer - Smøreoljer</p> <p>FREDRIKSTAD TLF. 5 820 TØNSBERG > 12 371</p>
-----------------------------------	--

Anat. Panne
Kontormaskiner - Kontorutstyr
Storgt. 4 - Fredrikstad
Tlf. 112 945

*Fredrikstad
Glassmagasin*
Tlf. 1662 - 2062

Byens spesialforretning
Olsson
TAPÉT OG GULVBELEGG
Agentgt. 2 - Tlf. 17 080

KÅRE KRISTIANSEN
Fiskeforretning
Telefon 13 190

C. HANSENS
Trykkeri og Bokbinderi
Tlf. 13 056
FREDRIKSTAD

ØSTFOLDMEIERIET
Avd. Fredrikstad

EDVARDESEN & NORHEIM A/S
Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr
Tlf. 11 220 - Fredrikstad

G. HALVORSEN
Kjøtt og pølsevarer
Tlf. 11 781 og 12 455

ALFR. GRØNNEBERG
Urmaker og Optiker
Fredrikstad

HELENE ANDRESEN
KJØTT- OG PØLSEVARER
Glemmengt. 3, 4, 5.
Tlf. 112 131 og 12 031

KLEMET JOHANSEN
Fredrikstad Begravelsesbyrå
Farmannsgt. 10 - Tlf. 13 062
1885 75 år 1960

O. Henriksens Sønner
Aut. Rørleggere og Rørhandel
Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Sentralbord 15 840

BRYNILDSENS FABRIKKER
Drops og Mineralvann

Engeset & Larsen
MANUFATUR EN GROS - EN DETALJ
FREDRIKSTAD

Kvinnesak

Herr redaktør.

Det er et spørsmål jeg skulle ønske kunne bli tatt opp til bred debatt i St. Olav — nemlig kvinnenes plass i samfunnet. Bakgrunnen for dette ønsket er det såre enkle å få klargjort begrepene og synspunktene. Det hersker nemlig stor forvirring med hensyn til de praktiske realiteter på dette området her i landet.

Kvinnesakens fremste forkjempere — som på mange måter er en pionérgruppe i samfunnet, vet lite om de katolske kvinners innsats på det praktisk-politiske plan ute i verden — mens de katolske kvinnene her hjemme kanskje mener kvinnesakens forkjempere er altfor radikale nedbrytere av hjem og moral — hva de naturligvis ikke er. Her ligger et stort spørsmål ubesvart. Så enkelt som man tror det kan besvares, går det ikke.

Nylig overvar jeg i Norges Katolske

Kvinneforbund det meget interessante møtet med de fremstående katolske utsendinger fra Verdensunionen for Katolske Kvinneforbund, hvoriblant var viseformannen, fru Spillmann. Forleden møtte jeg til Norsk Kvinnesaksforenings landsmøte, hvor mange viktige kvinne- og familiesaker ble drøftet.

Jeg kan forsikre Dem, herr redaktør, at de spørsmål som melder seg etter to slike møter, ikke er gjennomtenkt og besvart i en håndvending. De skaper faktisk en del problemer for den som

BERGEN		
<p>FLYGEL - PIANO - ORGELFABRIKK</p> <p><i>Jacob Knudsen</i></p> <p>BERGEN</p>	<p><i>T. Beyer</i></p> <p>BOK-OG PAPIRHANDEL AKSJESELSKAP</p> <p>Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen</p>	<p>Johan H.</p> <p>BENTZON</p> <p>A/S</p> <p>En gros - Telefon 10106</p>
<p>JACOB L. BERSTAD</p> <p>Kontorutstyr</p> <p>Bergen - Oslo</p>	<p>BERGENS GJÆRDENEFABRIK A/S</p> <p>Montering av gjerdar</p> <p>Tif. 15 522 - 14 731</p>	<p><i>Knudsen</i></p> <p><i>i Marken</i></p> <p>Møbler — Gardiner — Tepper</p>
<p>WILLY BJARNOLL</p> <p>Malermester</p> <p>Tif. 75 573</p>	<p>OMA</p> <p>DIDR. MEHN - ANDERSEN</p> <p>LEGE- og SYKEREKVISITER</p> <p>Bergen</p>	<p>Etableret 1859 Telegramadresse Drevelin</p> <p>S. DREVELIN's EFTF.</p> <p>Kirurgisk instrumentmaker</p> <p>Bandagist</p> <p>Christian Michelsensgt. 5 - Telefon 13 181</p>
<p>DRIKK</p> <p>DOLLAR KAFFE</p>	<p>Konfekt - Sjokolade - Drops</p> <p>ALLIANCE KONFEKTFORRETNING</p> <p>Tif. 11 907 - Nygårdsgt. 1</p> <p>Bergen</p>	<p>Ortopedisk Verksted -</p> <p>Polioinstituttet</p> <p>Telefon 99 323</p>
<p>UR</p> <p>hos</p> <p>FINCKELSEN</p> <p>I Nygårdsgaten v/Eldorado</p> <p>og</p> <p>i Stellen Shopping Senter</p>	<p>L. ANDERSEN A/S - BERGEN</p> <p>Velassortert engrosforretning i frukt, grønnsaker og poteter.</p> <p>Import av tørket og hermetisk frukt samt erter av beste kvalitet.</p>	
<p><i>Hos oss finner De alt i</i></p> <p>Undertøy - Sengeutstyr</p> <p>FABRIKUTSALGET A/S</p>		
<p>A/s Smith Sivertsen's</p> <p>BAKERIER & CONDITORIER</p>	<p>MØHLENPRIS BAKERI</p> <p>S. Aakre</p> <p>Tif. 11 616</p>	
<p>SPEIL OG FOTORAMMER</p> <p>i godt utvalg</p> <p><i>T. Kjelstrup Olsen</i></p> <p>midt i Marken</p>	<p><i>Hvitere og skånsommere vask med</i></p> <p>« REFORM »</p> <p>BERGENS SÅPEFABRIKK A/S</p>	

befinner seg midt mellom begge ytterpunktene her hjemme.

«Unionen» representerer 36 millioner katolske kvinner!! På samme måte som The International Alliance of Women, hvor Norsk Kvinnesaksforening er medlem, har «Unionen» konsultativ status ved flere viktige internasjonale organisasjoner. «Unionen» samarbeider med «Alliansen» når det gjelder å fremme spesielle kvinnesaker overfor FN, f. eks. unge pikers rett til yrkesutdanning, voksne kvinners omskolering for yrkeslivet o.l., mens de skilte lag i

mange spørsmål av moralsk-religiøs karakter, som særlig angår familielivet.

Det slo meg på det katolske kvinnetet at det ville ha vært meget på sin plass om det hadde funnet sted som et helt offentlig møte, hvor fremstående representanter for Norsk Kvinnesaksforening — evtl. Husmorforbundet — evtl. Nasjonalrådet — evtl. Kvinnelige Akademikere — burde ha vært innbudt. Nettopp fordi de katolske kvinnene her er en minoritetsgruppe, og fordi det er ukjent for de fleste norske foregangskvinner hvor sterk «Unionen» er.

Jeg har inntrykk av at de katolske kvinnene er så få her i landet at de ikke gjør sitt syn gjeldende der det burde komme frem — faktisk som et uttrykk for en verdensopinion! I kvinnesaksforeningen vil det dessuten kanskje også være på sin plass med en ørliten opplysning om den katolske «Unionen»s arbeid — når de aller radikaleste kvinnene angriper Kirken. Tross alt samarbeider jo «Unionen» og «Alliansen» på det store internasjonale plan — skulle det ikke da være mulig med litt oppklaring på lokalplanet?

Baby Johannessen.

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvgt. 9.
Tlf. 30 416.

Katolsk opplysnings-
og lesesentrum.

Åpent hverdager
kl. 10—13, 16—20.
Lørdag kl. 10—12.30.

**Gode
Bergens-
firmaer**

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482
BERGEN

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimsgt. 25
Tlf. 99 016 Bergen

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, Radio-
og Utstyrsforretning
TORNØEGÅRDEN - BERGEN

VESTA - ÆOLUS - BERGENS BRAND

i all skadeforsikring

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjøll»

NYGÅRDSGT. 4

Gjertsen
i Småstrandgaten

BOKHANDEL BERGEN

Kjente
Drammens-
firmaer

Drammens malerforretning

Tlf. 83 39 16 - 83 33 32

Inneh. Asbjørn Gundersen

Utstyr for leger og
sykehus

Drammen Bandageforretning

Øvre Storgt. 7 - Tlf. 83 11 71

NORLØFF

Jernvareforretning A/S

Drammen - Tlf. 83 65 80

American Foto

SPESIALFORRETNING I FOTO OG RAMMER

Engene 4 - Tlf. 83 11 45

Filial: Tollbodgt. 16 - Tlf. 83 65 65

H. KOLDERUP

N. Storgt. 12 - Bragernes
Tlf. 83 13 62 - 83 36 48

Gå til fagmannen
når det gjelder møbler

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

TYRILYS

**1/5 TYRI
FABRIKKER**

Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedr. adresseforandring, kontingent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 31 70.

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 43 22 36

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlfgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Å SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»
Fåes i banker over hele landet

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgate 3b, Oslo

Telefon 33 18 34 - 33 32 37

WISBECH
AKTIESELSKAP

MAJORSTUA - OSLO

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetsarbeide.

Tlf. 21 69 06

*Våre annonsører
er gode firmaer!*

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD & SØNN

Gladsvøi 23, Grefsen

Tlf. 21 18 32

Over til Kombinert!
Forsikringen som gir den beste
beskyttelse når skader inntreffer.

Gulli & Rokk

ASSURANSE

Stortingsgt. 22 - Sentralbord 33 44 00

OSLO

E. M. JACOBSEN

Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

Melitta

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE

DRØYERE KAFFE

SØREN HANSSEN

Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo

Telefon 33 77 34

Johan Olsen & Sønner

Entreprenørforretning

Etabl. 1896

KONGENSGT. 17 VII - SENTRALBORD 42 99 90